

ПЕРШЫ ПАВЕРХ

У 1932 годзе Джыджына і Недда Некі разам з Анджэла Кампільё вырашаюць пераехаць з Павіі ў Мілан — у новы дом, які дазваляў бы атрымліваць асалоду ад прыроды, не адмаўляючыся ад камфорту, тэхналагічных навінак і архітэктурнай элегантнасці. Для будаўніцтва яны запрашаюць П'ера Парталупі — аднаго з вядучых міланскіх архітэктараў XX стагоддзя, аўтара прыватных рэзідэнцый і планетарыя Хёплі.

Праект Парталупі адрозніваецца складанасцю і маштабам: віла, патанулая ў зеляніне прыватнага парку, з адкрытым басейнам — першым прыватным басейнам у горадзе, — тэнісным кортам, зацэненымі сцэжкамi, вялікімі дрэвамі і, найперш, будынкам, які натуральна аб'ядноўвае сучасныя формы, высакародныя матэрыялы і функцыянальнасць. У адрозненне ад эклектычных віл канца XIX стагоддзя, віла Некі Кампільё дэманструе новы спосаб жыцця: рацыянальны, светлы, камфортны да жыцця, з плаўным перацяканнем прастораў і шырокімі праёмамі, звернутымі да саду.

Прыбыццё да вілы нагадвае ўдзел у невялікай цырымоніі. Алея павольна падводзіць да галоўнага фасада, дзе чаргуюцца паверхні з ломбардскага каменю «чэппа», фактурнага каменю, граніту і мармуру цокальнага паверха. Паўкруглая мармуровая лесвіца, абароненая выгнутым навесам, з'яўляецца выразным увасабленнем стылю Парталупі, які вылучаецца раўнавагай паміж геаметрычнай строгаасцю і лёгкасцю.

Пры ўваходзе знаходзіцца прасторны хол, задуманы для прыёму гасцей. Балюстрада з «грэчаскім» арнамантам, тыповая для Парталупі, стварае графічны дэкор, які паўтараецца і ў іншых дэталях дома. Асаблівую ролю адыгрываюць творы мастацтва: карціна Марыё Сіроні «Сям'я пастуха» і далікатная скульптура Артура Марціні «Мертва кохана» («Amante morta»). Яны адлюстроўваюць мастацкія густы Італіі міжваеннага перыяду.

ХОЛ

Бібліятэка — адно з найлепш захаваных памяшканняў і ўвасабленне сучаснай элегантнасці Парталупі. Удоўж сцен усталяваныя кніжныя шафы з палісандра; яны ствараюць эфект «гасцёўні ў гасцёўні». Уся абстаноўка, нягледзячы на разнастайнасць матэрыялаў, гарманічна ўзаемадзейнічае пры дзённым святле, якое таксама паступае праз вітрыну. Яна злучае бібліятэку з салонам, набліжае від на сад і напаўняе прастору мяккім рассеяным святлом.

БІБЛІЯТЭКА

ПРАЦЯГ

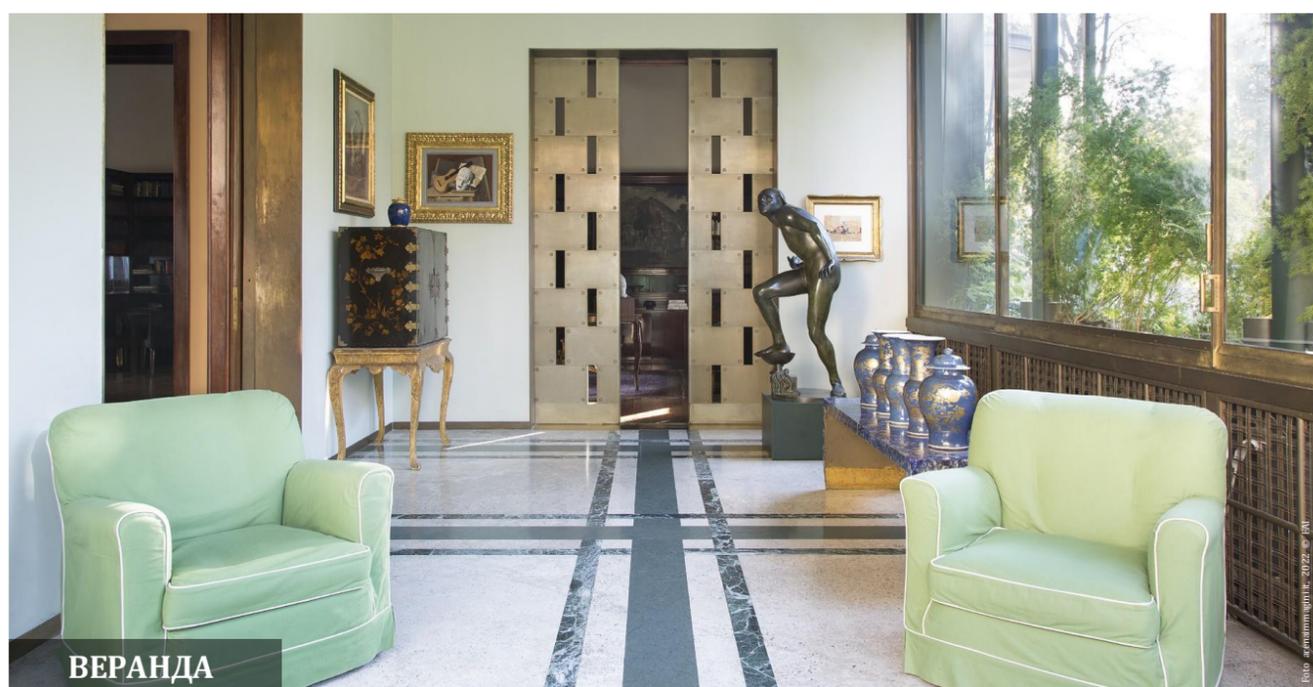

На каштоўным дыване Ушак XVI стагоддзя (які таксама называюць «Гольбейн» з-за падабенства да дываноў на яго карцінах) стаіць пісьмовы стол з бюстам дзяўчыны — працай Артура Марціні 1921 года. Кнігі — французскія раманы, мастацкія альбомы, падарожныя даведнікі — раскрываюць літаратурныя і культурныя інтарэсы сям’і. Геаметрычная столь з ромбавым узорам надае прасторы дынаміку і паўтараецца ў іншых пакоях вілы.

Салон вылучаецца больш мяккай эстэтыкай у параўнанні са строгім рацыяналізмам Парталупі. Праз некалькі гадоў пасля завяршэння будаўніцтва вілы сям’я Некі запрасіла архітэктара Тамазо Буцці, каб змякчыць лініі першапачатковага праекта. Ён выкарыстаў элементы XVIII стагоддзя: выгнутыя канапы, люстры ў стылі Людовіка XV, вышытыя фіранкі, пазалочаныя рамы. Атмасфера вілы змяняецца: яна становіцца не толькі сучасным домам, але і міланскай рэзідэнцыяй, адкрытай для сяброў і знакамітых гасцей, у тым ліку прадстаўнікоў еўрапейскіх каралеўскіх сем’яў.

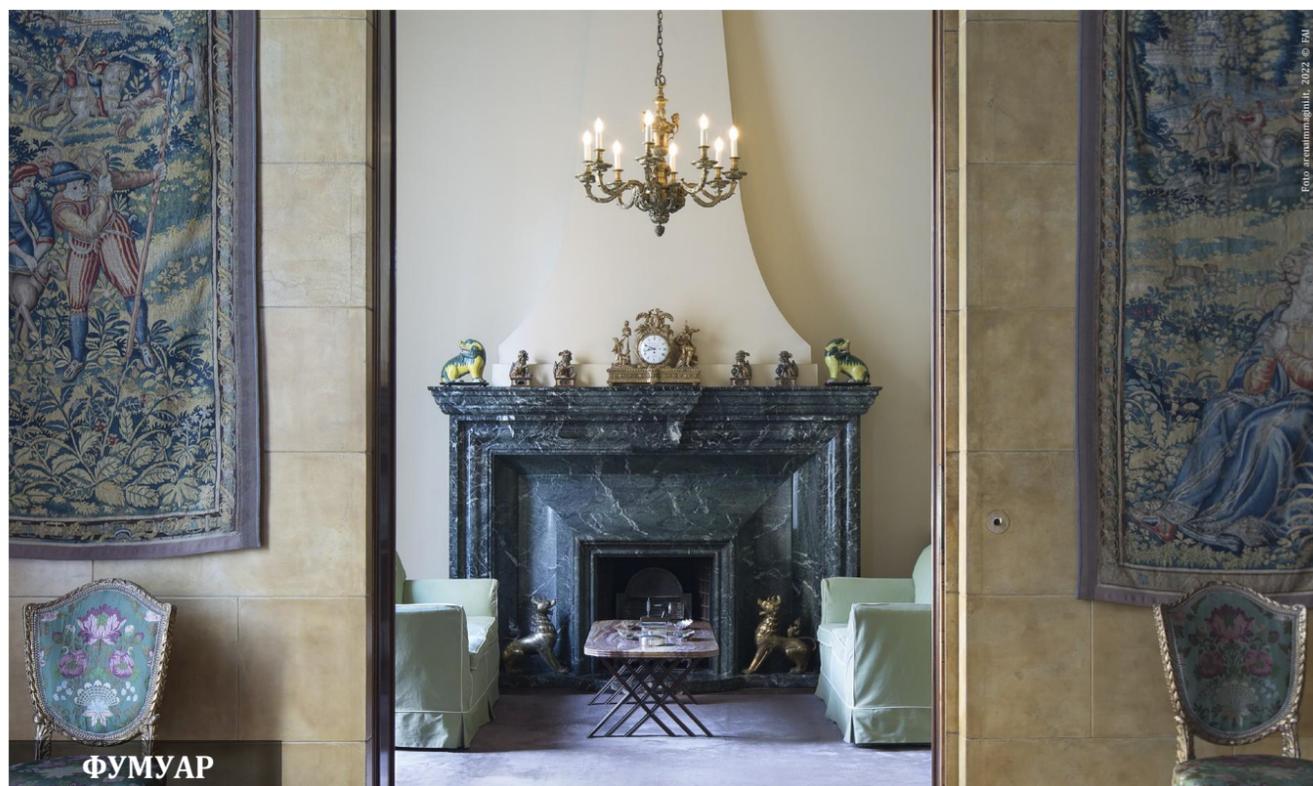
У салоне прадстаўлены значныя карціны з калекцыі Джан Ферары: два нацюрморты Джорджыа Маранды з вытанчаным балансам форм і колераў, а таксама два шэдэўры 1920-х гадоў Джорджыа дэ Кірыка — «Арэст і Электра» (“Oreste ed Elettra”) і «Партрэт Альфрэда Казэлы» (“Ritratto di Alfredo Casella”), якія адлюстроўваюць развіццё мастака пасля метафізічнага перыяду.

Веранда — адасобленая і залітая святлом прастора, створаная для візуальнага дыялогу паміж інтэр’ерам і садамі. Паверхні афарбаваныя ў шалфейна-зялёныя адценні, падлога ўпрыгожаная геаметрычным узорам, а дзверы з нейзільберу — нікелевага сплаву — плаўна рассоўваюцца, ствараючы ціхі пераход паміж унутранай і знешняй прасторай. На сталі з лазурыту 1930-х гадоў размешчаны ўсходнія вазы як сведчанне захаплення экзотыкай, характэрнага для той эпохі.

ВЕРАНДА

Фумуар — пакой, дзе найбольш выразна бачны «пераход аўтарства» паміж Парталупі і Буцці. Буцці дадае мяккія канапы, лёгкія столікі, раскошны камін і ўтульную атмасферу. Гэта было ідэальнае месца для паслябедзенных сустрэч сясцёр Некі з сябрамі за кавай і часопісамі. У час рэканструкцыі Буцці зафарбаваў схаваныя рассоўныя дзверы Парталупі, аднак падчас рэстаўрацыі FAI ім вярнулі першапачатковы выгляд.

ФУМУАР

ПРАЦЯГ

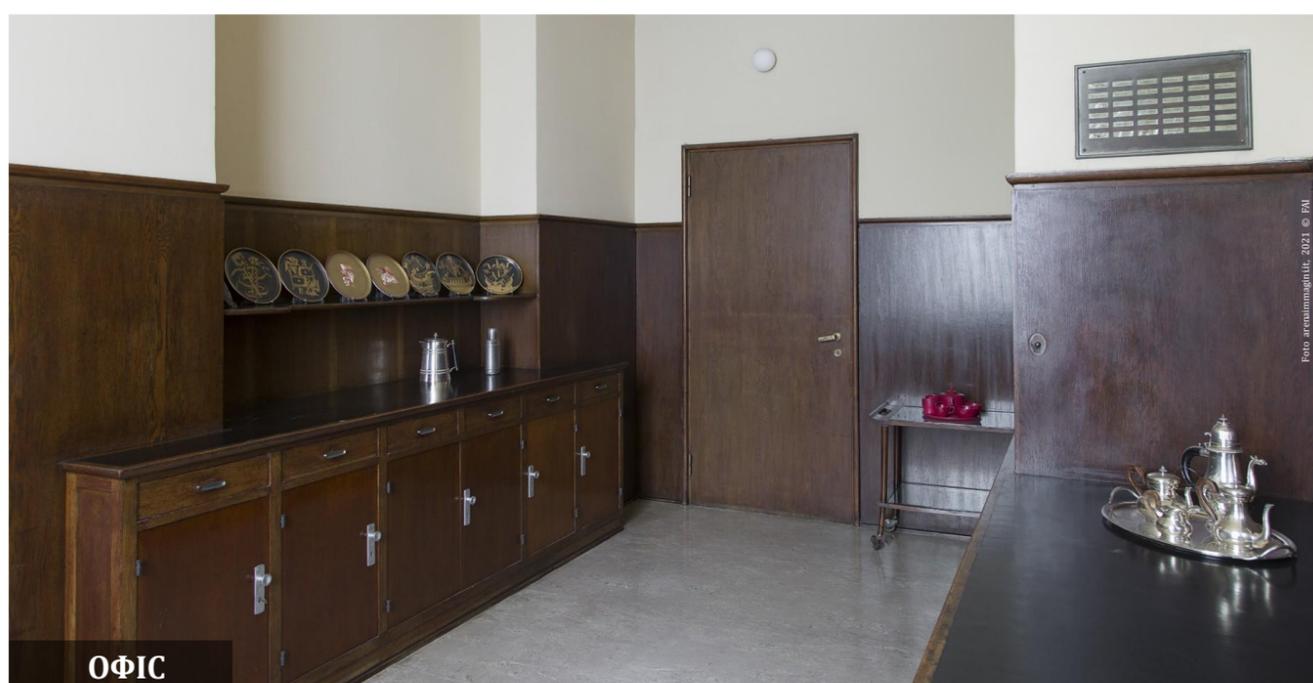

Сталовая дэманструе цікавае спалучэнне дэкаратыўных стыляў. З аднаго боку — сцены, аздобленыя пергаментам, і столь з барэльефам паводле эскізаў Парталупі, дзе сустракаюцца фантастычныя жывёлы з усяго сусвету, караблі і знакі задзяку. З другога — фламандскія габелены, мэбля і вялікая люстра XVIII стагоддзя, падабраныя Тамазо Буцці. У цэнтры стала — вытанчаная кампазіцыя Альфрэда Раваска з срэбных рыб на падстаўцы з лазурыту, якая сведчыць пра захапленне сям’і аўтарскай ювелірнай справай.

СТАЛОВАЯ

Службовыя памяшканні (офісы) адлюстроўваюць паўсядзённае жыццё вілы: гэта невялікія, але тэхналагічна абсталяваныя прасторы з пад’ёмнікамі для падачы страў, светлавымі кнопкавымі панэлямі, геаметрычнымі рашоткамі і шафамі з фарфорам Джыноры з манаграмай «С» сям’і Кампільё (Campiglio). Яны пацвярджаюць, што дом быў задуманы не толькі як прыгожы, але і як цалкам функцыянальны.

ОФІС

Зброяная пакой захоўвае паляўнічыя стрэльбы і стол з арэхавага дрэва, верагодна спраектаваны Парталупі. Скульптуры Ціма Барталоці надаюць прасторы інтымнасць і нагадваюць, што віла спалучала свецкае жыццё з сямейнымі пачуццямі. Сярод іх — партрэт дачкі Альбы, маці Клаўдыі Джан Ферары.

ЗБРОЙНАЯ

ПРАЦЯГ

ДРУГІ ПАВЕРХ

Вялікая лесвіца вядзе на прыватны паверх, дзе штодзённае жыццё сям'і Некі праходзіла з вялікай стрыманасцю. Цэнтральны хол размяркоўвае памяшканні: справа — гардэробная галерэя і два пакоі гаспадароў, насупраць — апартаменты для гасцей, злева — пакой гардэробшчыцы і, далей, гардэробная. Кожная спальня мае ўласную ванну.

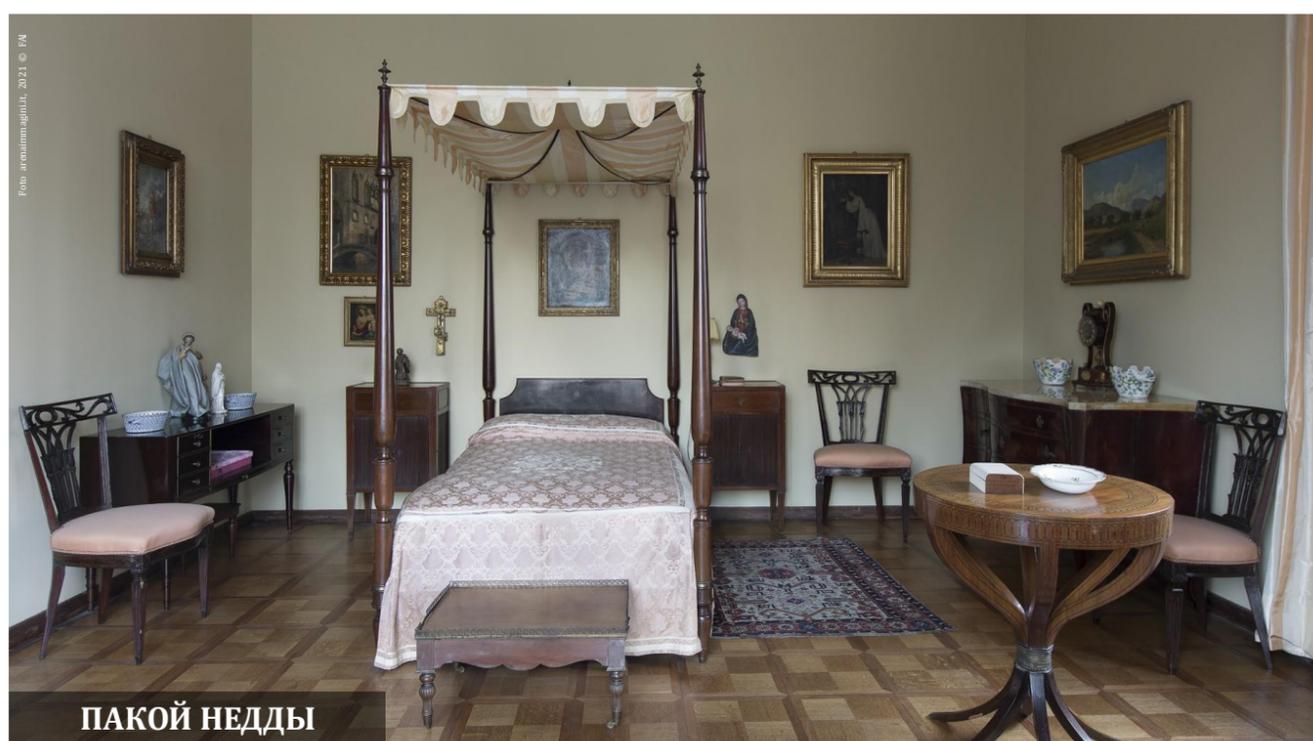
Творы мастацтва на гэтым паверсе амаль усе паходзяць з гэтага дома і раскрываюць любоў Некі да венецыянскага жывапісу. Дзве карціны справа ад гардэробнай галерэі — «Пакланенне вешчуноў» (“L’adorazione dei Magi”) Пальмы Малодшага (пачатак XVII стагоддзя) і «Эсфір і Агасфер» (“Ester e Assuero”) П’ера Дандзіні (канец XVII стагоддзя) — з’яўляюцца дарамі фонду FAI.

Апартаменты Анджэла і Джыджыны нясуць на сабе дваіны адбітак Парталупі і Буцці: вялікая ванная пакой з мармуру «арабеската» — гэта праца Парталупі. У ёй ёсць душ з некалькімі бруямі, ванна і цікавае акно ў форме зоркі; пярэдні пакой і спальня належаць аўтарству Буцці. Тут ёсць вышытыя фіранкі, мэбля XVIII стагоддзя і спецыяльна распрацаванае падгалоўе ложка. У пакоі знаходзяцца невялікія памятныя рэчы, такія як парцелянавыя фігуркі катоў.

ВАННАЯ ПАКОЙ ДЖЫДЖЫНЫ

Насупраць знаходзяцца апартаменты Недды: яны далікатныя і адасобленыя, амаль паэтычныя, з англійскай і тасканскай мэбляй, ложкам з балдахінам і светлымі тканінамі. Буцці спраектаваў шафу з падсветкай і часткова празрыстымі шуфлядамі, каб можна было адразу бачыць іх змесціва. Асаблівую цікавасць уяўляюць хусткі, створаныя Крысціянам Дыёрам спецыяльна для дзвюх сясцёр.

ПАКОЙ НЕДДЫ

Два гасцявыя пакоі распавядаюць пра міжнародныя сувязі сям'і. У Пакоі Прынца жыў Энрыка д'Асія (Генрых Гесэнскі), які быў членам каралеўскай сям'і і вядомым сцэнографам, які працаваў таксама ў тэатры Ла Скала. Сёння ў гэтым пакоі размяшчаецца Калекцыя Сфорні.

ПРАЦЯГ

Парталупі стварыў вытанчаную перагародку з чорнага карскага мармуру, якая аддзяляе спальню ад ваннай і гардэробнай, не закрываючы прастору.

Калекцыя Сфорні — дваццаць адзін твор на паперы — гэта рэдкасць для італьянскага дома-музея. Восем карцін Мадэльяні дэманструюць варыянты стылю мастака: больш выразныя контуры або, наадварот, плыўныя лініі ў партрэтах. У пакоях вісяць малюнкi Маціса і Пікаса, а таксама каштоўная праца на паперы Луча Фантана.

У Пакоі Прынцэсы гасцявала Марыя Габрыэла Савойская, а сёння тут знаходзіцца Калекцыя дэ Мікелі, падараная FAI у 1995 годзе. Мы бачым венецыянскую мэблю, каштоўныя прадметы інтэр'еру, парцеляну і два шэдэўры: від на ўезд у Гранд-канал Каналета і партрэт XVIII стагоддзя працы венецыянскай пастэлісткі Разальбы Карэры. Ванная з алебастру выпраменьвае мяккае святло, якое вельмі любіла прынцэса Марыя Габрыэла.

Пакой гардэробшчыцы — гэта маленькі шэдэўр, спраектаваны Буцці: тут ёсць эlegantная мэбля і шаўковая абіўка, упрыгожаная паруснікамі. У прасавальнай мы можам бачыць арыгінальную ўніформу прыслугі, якая з'яўляецца сведчаннем паўсядзённага жыцця дома.

ПАКОЙ ГАРДЭРОБШЧЫЦЫ

ЦОКАЛЬНЫ ПАВЕРХ (ПАЎПАДВАЛ)

Частка цокальнага паверха была адведзена для гасцей. Тут знаходзіліся раздзявальні для басейна і невялікая зала для прыватных кінапаказаў — сведчанне сучасных густаў сям'і.

Іншыя пакоі складалі свет абслугоўвання: тут ёсць вялікая кухня, памяшканне з ракавінай для мыцця посуду, пакоі-сейфы для сталовага срэбра і сталовая для прыслугі. Каб падняцца на верхнія паверхі, ёсць ліфт, а таксама службовая лесвіца. Ёсць панэль выкліку, злучаная з верхнімі паверхамі, для хуткага і эфектыўнага абслугоўвання, якога патрабавалі гаспадары дома.

ЦОКАЛЬНЫ ПАВЕРХ

ПРАЦЯГ

Таксама ў цокальным паверсе захоўвалася калекцыя сучаснага мастацтва Недды пасляваеннага перыяду. Пасля смерці сяцёр у пачатку 2000-х гадоў калекцыя перайшла да іншых спадкаемцаў.

Сёння на цокальным паверсе праходзяць часовыя выставы, мерапрыемствы, а таксама месціцца пастаянная фотавыстава, якая распавядае пра гісторыю вілы і маштабную рэстаўрацыю FAI, распачатую пасля перадачы дома ў дар у 2001 годзе. Адкрыццё вілы для наведвальнікаў у 2008 годзе дало магчымасць гораду і турыстам пабачыць адно з самых знакавых месцаў італьянскага XX стагоддзя. Гэта ідэальны баланс паміж функцыянальнасцю і прыгажосцю.

Віла Некі Кампільё сёння з'яўляецца адным з сімвалаў дзейнасці фонду FAI: гэта месца, дзе спалучэнне архітэктуры, ландшафту, мастацтва і прыватнага жыцця стварае адно з найвышэйшых выражэнняў культуры побыту італьянскага дваццатага стагоддзя.

ЦОКАЛЬНЫ ПАВЕРХ

Con il Contributo di

